

voorbij de laatste ster in het heelal
op de aarde
in een land dichtbij
voorbij een zwerfkei in het park
langs de brievenbus in de Libellestraat
woont onder een dak bij de paarse deur
Moen
een meisje van acht

*De vogels fluiten word-wakkerliedjes in
de Libellestraat, een straat met allemaal
gekleurde deuren. Achter de groene deur
slaapt Fred. Hij droomt van zijn zus aan de
andere kant van de wereld, ver overzee.*

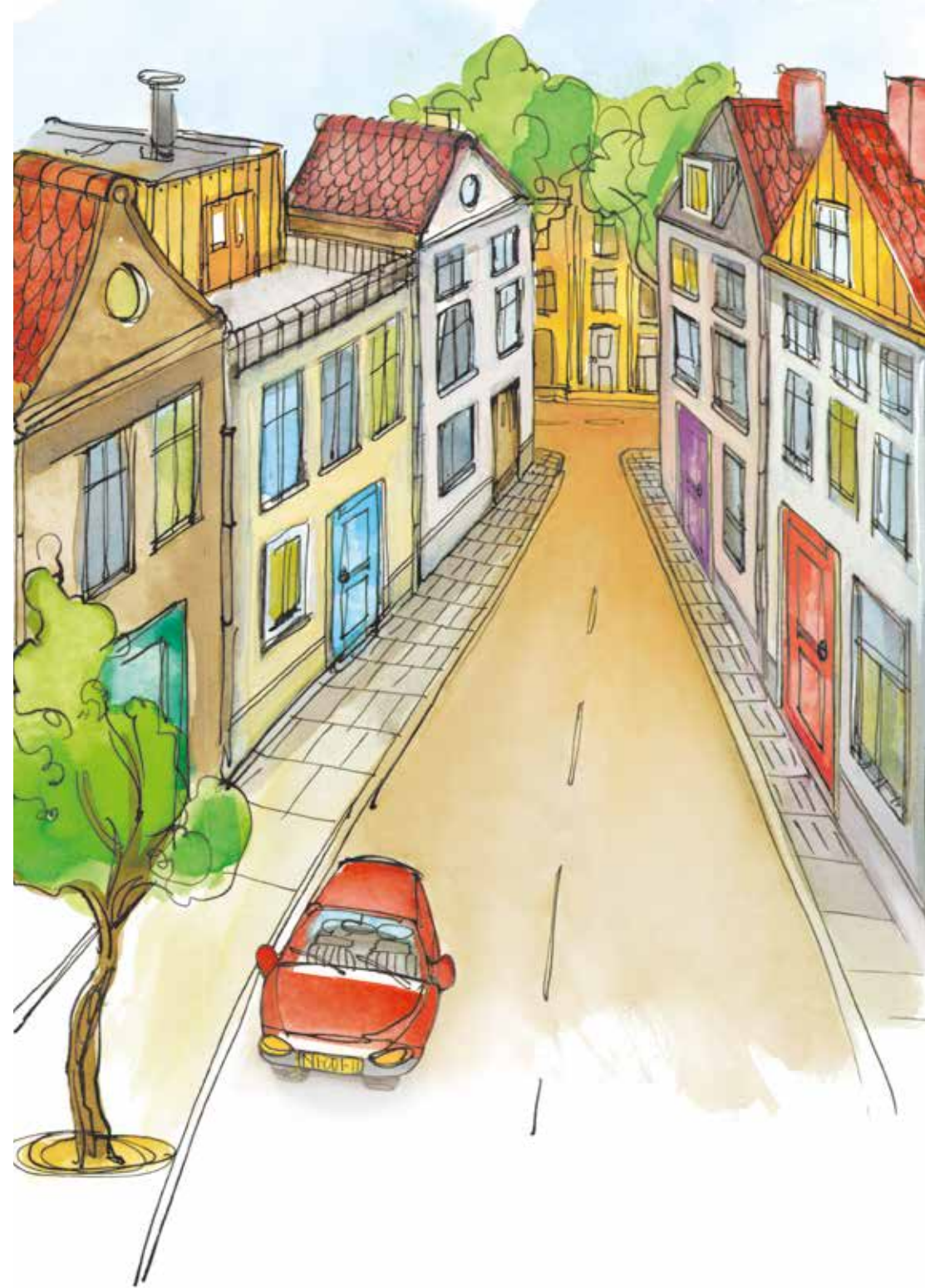
*Bij de blauwe deur ligt Jan in zijn bed. Hij
droomt over kampioensduiven in de lucht. Hij
droomt van winnen.*

*Boven de rode deur ligt Ivan dicht tegen zijn
vriendin Imme aan.*

*Aan de bruine deur van mevrouw Karbach
klinkt gekras. Plurk, de hond van mevrouw
Karbach moet plassen.*

Boven de paarse deur slapen de moeders van Moen, Tess en Fran. Ze snurken zachtjes. Het liefste geluid dat er is. Bij het openstaande raampje slaapt Moen met Tinni, haar beer, naast haar op het hoofdkussen.

Nog even en de dag kan beginnen. Maar hoe? Wordt het een fijne dag?

Niksdag

Stom, denkt Moen. Stom, stom, stom. Moen ligt samen met beer Tinni op bed met een verrekijker op haar buik. Het is niksdag. Een dag van niks. Een wind van niks waait langs de vakantiekaarten van Bopa, zo noemt ze haar opa Bob. Hij is er niet. Dus deze vakantie niks logeren, niks vogelspotten, niks spruiten met chocola. Niks vakantiekaart uit Bori Bori. Bori Bori bestaat helemaal niet. Bopa zegt maar wat. Hij is gewoon weg. In het huis van Moen hoor je het tikken uit de werkkamer van Tess op zolder. Tess schrijft voor de krant. Moens andere moeder, Fran, poetst zingend de keuken spic en span.

‘Alles lekker schoon,’ zegt ze altijd. Moen vindt schoon maar stinken.

‘Het wordt niks, niks vandaag,’ zegt Moen in

het oor van Tinni. Tinni is helemaal versleten. Moen kreeg haar van Bopa toen ze geboren werd, acht jaar geleden. Elke nacht slaapt beer in de armen van Moen.

Moen pakt de verrekijker. Door haar verrekijker kijkt ze naar de vlieg op de muur.

De vlieg wast zich met haar voorpoten. Een, twee, zes poten telt ze.

‘Kom, Tinni, we tellen tot drie en dan laten we de vlieg schrikken.’ Moen neemt een hap lucht en roept: ‘Eén, twee, drie. Boe!’

Weg is de vlieg. Het raam uit. Waar is hij naartoe gevlogen? Moen gaat op haar bed staan en klimt in het raamkozijn. Het is haar uitkijktoren. Vanaf hier kan ze alles zien, behalve de vlieg. Komt de postbode er al aan? Met haar verrekijker kijkt ze de Libellestraat in. Aan het eind van de straat, bij het park, staat de oranje brievenbus, maar de postbode is nog nergens te bekennen.

Voorzichtig kijkt ze om het hoekje. Fred zit bij de blauwe deur op zijn stoel. Hij slaapt. Op zijn buik golft bij elke ademhaling een ketting met een foto van zijn zus uit Australië op en neer. Schuin aan de overkant bij de rode deur sleutelt Ivan aan zijn brommer. Imme,

zijn vriendin, staat ernaast en geeft hem het gereedschap aan. Ze hebben verkering. Moen weet het zeker, want ze heeft hen een keer zien zoenen, bij de Zwerfkei, een reuzenstein in het park.

‘Klaar,’ zegt Ivan en hij gooit de moersleutel op de stoep.

‘Proefritje?’ vraagt Imme enthousiast.

Ivan start de brommer en Imme springt achterop. Ze rijden onder het raam van Moen door. Imme zwaait en Moen steekt haar duim op. Voordat ze aan het eind van de straat zijn, pruttelt de brommer al.

‘Alle moeren en schroeven nog aan toe!’ moppert Ivan. Ze stappen van de brommer af. Ivan probeert de brommer nog een keer te starten, maar nee! Zuchtend loopt hij met de brommer aan de hand terug naar de sleutelplaats voor zijn huis.

Om verder de straat in te kunnen kijken,

verschuift Moen in haar vensterbank. In haar hoofd hoort ze Fran al gillen: 'Kijk uit, kijk uit!' Maar ze is heus wel voorzichtig en trekt Tinni op haar schoot.

'Op deze manier wordt het een lange dag,' zegt ze zachtjes tegen Tinni. 'We moeten iets verzinnen.'

